

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΑΝΤΡΕ
ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(Μπαλέττο—παντομίμα μονόπρακτο)

Ο Πιερότος βγαίνει με προφύλαξι ἀπ' τὸν κρηφύωνα του καὶ κάνει τὸ γύρο τοῦ στατιοῦ, με τὴν πρόθεσι νὰ βρῆ καμμιά γωνιά τοῦ τοῖχου, γὰ νὰ σκαρφαλώσῃ ἐπάνω...

Μὰ ἔξαφνα, ἕνας μακρινὸς ἦχος μουσικῆς φτάνει ὡς τ' αὐτιά του... Ἀφουγκράζεται ξαφνιασμένος καὶ χώνεται πάλι στὴν κρύπητι του, ἀκούγοντας τοὺς μουσικοὺς νὰ πλησιάζουν...

Ἐλνε ἡ συνοδεία ἑνὸς χωριάτικου γάμου, στὸν ὁποῖο εἶχαν παρασταθεῖ ὁ γιὸς τοῦ Κριστιάνου, Κάσσανδρος κ' ἡ ἀνεψιά του Κολομπίνα, τὴν ἡπεία ὁ νέος θέλει νὰ κἀνῃ γυναῖκα του.

Οἱ χωρικοὶ, κολακισμένοι ἀπὸ τὴν παρουσίαν τους, θεώρησαν τιμὴ τοὺς νὰ τοὺς συνοδεύσουν ὡς τὸ σπίτι τους...

Μπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ στατιοῦ, ὁ Κάσσανδρος διώχνει τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς μουσικοὺς καὶ μπαίνει μέσα μαζί με τὴν Κολομπίνα, κλείνοντας κατὰ πίσω του τὴν πόρτα.

Οἱ χωρικοὶ, ἀπογοητευμένοι, φεύγουν...

Ὅταν ὁ θόρυβος τῶν βημάτων τους σβῆνει περὶ βαθεῖα μέσα στὸ δάσος, ὁ Πιερότος παρουσιάζεται πάλι ἀπὸ τὸν καλυμμένο καὶ χτυπάει συνθηματικὰ πρὸς φορὴς τὰ χέρια του.

Ἀμέσως ἡ Κολομπίνα παρουσιάζεται ἀπὸ παραθύρου της.

Ὁ Πιερότος τῆς στέλνει φιλήματα με τὸ χέρι του καὶ τῆς κάνει νόημα νὰ κατέβῃ κάτω...

Ἔτσι σὲ λίγο, ἡ νέα κόρη βρίσκεται κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της.

—Βλέπεις, τῆς λέει ὁ Πιερότος, βλέπεις, ὃ ἀγαπημένη μου, τί ὥραία νύχτα ποὺ εἶν' ἀπὸψε... Ἡ μεθυστικὴς εὐωδίης τοῦ Ἀπερλοῦ περνοῦν μὲς ἀπ' τὰ φυλλώματα, σὰν ἐρωτικὰ μουρμουρίσματα...

Ἐλνε ἡ ὥρα ποὺ οἱ ἐρωτευμένοι τραβοῦν ἀγκαλιασμένοι κάτω ἀπ' τὰ φυλλώματα, ποὺ τὰ φωτίζει τὸ φεγγάρι... Ἐλνε ἡ ὥρα ποὺ κάθε ἐρωτευμένος παίρνει φιλήματα ἀπὸ τὰ τριανταφυλλένα χεῖλη τῆς πολυαγαπημένης του... Ἡ ψυχὴ τῆς ἀνοξιάτικης νύχτας χανθεὶ τὰ χροσὰ σου μαλλιά... Ἔλα μαζί μου κ' ἄφησε τὸν γριωνάρι Κάσσανδρο...

—Ὁ, Πιερότε, ἀπαντᾷ ἡ Κολομπίνα, τὸ πρόσωπό σου λάμπει μέσα στὴ νύχτα σὰν κηρὸς... Σ' ἀγαπᾷ κ' εἶμαι δική σου... Μαζουκὰ ἀπ' τοὺς ζηλότυπους κηδεμένους... Ἡ θὰ γίνω γυναῖκα σου ἢ κανέναν ἄλλον ἄνδρα δὲν θὰ μὲ πάρῃ στὸν κόσμο...

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούγεται ξαφνικὰ ἕνας θόρυβος. Ἡ νέα κόρη, προαγαμένη, ξαναγυρίζει σπίτι της, λέγοντας στὸν ἐρωτευμένο νέο νὰ τὴν περιμένῃ. Τοῦ λέει πὼς θὰ γυρίσῃ σὲ λίγο.

Ἡ Κολομπίνα ἔξαφανίστηκε κ' ὁ Πιερότος πλανιέται μελαγχολικὰ στὴν ὄχθη τοῦ βάλτου, ποὺ τὸν λούζει τὸ σεληνόφως.

Ἔξαφνα σταματᾷ καὶ κυττάει μὲ ἱκανοποίησι τὸ ἀστὲρ τῆς νυχτὸς...

—Τί ὄραία ποὺ εἶνε ἡ Φοῖβη!... Πόσο λαμπρὴ φαίνεται ἀνάμεσα στ' ἀστέρια ποὺ τὴν περιστοιχίζουν... Ὁ λαμπρὸ ἀστὲρ τῶν ἐρωτικῶν νυχτῶν, ποῖά εἶσαι λοιπὸν ἐσὺ ποὺ φαίνεσαι σὰν θεῖο μάτι τῶν ἀπερτάντων οὐρανῶν;... Ὅποια κ' ἂν εἶσαι, ἡ καρδιά μου πετᾷ πρὸς ἐσένα, ἡ ψυχὴ μου, ἐρωτευμένη με τὴ γοητεία σου, ἀνεβαίνει ὡς ἐσένα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἄπειρο διάστημα... Σ' ἀγαπᾷ, σὲ θέ-

(Μπρὸς σ' ἕνα δάσος.—Δεξιά, ἕνα σπίτι με κόκκινα κεραμίδια, κρυμμένο στὰ φυλλώματα καὶ στὰ λουλούδια. Στὸ βάθος, ἕνας βάλτος, στὰ νερὰ τοῦ ὁποῖου καθρεφτίζεται τὸ φεγγάρι... Ἀριστερὰ καὶ δεξιά δέντρα καὶ λουλούδια).

Μόλις σκάνεται ἡ αἰθρία, παρουσιάζεται ὁ Πιερότος, ὁ ὁποῖος προχωρεῖ με βῆμα ἀργό, κρατώντας μιά κιθάρα κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη του.

Κυττάει πρὸς ὅλες τῆς μεριές με προφύλαξι... Μὰ δὲν ἀκούγεται κανέναν ἄλλον θόρυβος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀῤα τῆς ἀνοξιάτικης νύχτας, ποὺ τραγουδαίει γλυκὰ μέσα στὰ φυλλώματα.

Μὴ βλέποντας κανένα γύρο του, ὁ Πιερότος ἀρχίζει νὰ οὐγουτᾷ στὴν κιθάρα του, γὰ νὰ κἀνῃ τὴ συνθηματικὴν του σερβανάττα στὴν ἀγαπημένη του Κολομπίνα.

Παύσει στὴν κιθάρα του τὸ αἰῶνιο καὶ πάντα νέο τραγοῦδι τῶν ἐρωτευμένων, ποὺ τᾶζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο με λυγμοὺς

στὴ φωνή τους ἕναν ἔρωτα, ποὺ δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ...

Μὰ μιά πόρτα ἀνοίγει ξαφνικὰ κ' ὁ Κριστιάνος παρουσιάζεται μ' ἕνα φανάρι στὸ ἕνα του τὸ χέρι καὶ μ' ἕνα ραβδί στὸ ἄλλο.

Ὁ Κριστιάνος εἶν' ἕνας στυμμένος γέρος, ὁ ὁποῖος, ἀκούγοντας τοὺς ἦχους τῆς κιθάρας, βγήκε ἔξω με τὴν πρόθεσι ν' ἀπομακρύνῃ κακὴν κακῶς τὸν ἐρωτευμένο τραγουδιστὴ.

Μὰ ὁ Πιερότος, βλέποντάς τον, κρύβεται μέσα στὰ καλάμια τοῦ βάλτου κ' ἔτσι ὁ γέρο Κριστιάνος δὲν κατορθώνει νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ποτενὰ...

Ἔτσι, ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς μάταιες ἀναζητήσεις, ξαναγυρίζει στὸ σπίτι του, μουρμουρίζοντας,

Τοῦ κακοῦ τὴν ἱκετεύει καὶ κλαίει...

λοι, είμαι δικός σου... Μην άρνεύσαι την άγάπη μου, την άγάπη ενός ταπεινού έρωτευμένου, ώ Σελήνη.

Και, λέγοντας αυτά, ο Πιερότος γονατίζει, φέρνοντας το ένα του χέρι στην καρδιά του και στέλλοντας με το άλλο φλογερά φιλήματα, στο άκνητο και σιωπηλό άστρο...

Μά ξεσάρνα, μά αλλόκοτη και γλυκιά μουσική ακούγεται... Το φγγάρι κατεβαίνει άργα στον ορίζοντα.

Τη στιγμή που άγγίζει τα γαλάζια κίματα της λίμνης, ξεσφαιρίζεται, γιά να προκαλορήσει τη θέση του σε μία γυναίκα, ντυμένη στα όλοεινα και στολισμένη με κατακόκκινες παταρόντες.

Τ' άστέρια έχουν άρήσει γιά αυτά το γαλάζιο θόλο κ' έχουν μεταμορφωθεί σε μικρές νεράιδες, ή όποιες περιτοχίζον άπ' όλες τις μεριές την ούρανια φίλη του Πιερότου και σχηματίζουν γύρω τους μία φαντασμαγορική ακολουθία.

Ο έρωτευμένος Πιερότος στέκεται κατάπληκτος. Δέν πιστεύει σ' αυτά που βλέπει. Μά ή Σελήνη, μ' ένα μυστηριώδη και γοητευτικό χορό της, τον πλημμυρίζει γοητευτικά χάρδια και τον τραβάει άκατανίκητα προς αυτήν...

Ο Πιερότος σάν τρελλός την άκολουθεί... Μά εκείνη του ξεφύγει πάντοτε και κάθε φορά που πάει νά την πιάσει, τ' άστέρια του φράζουν το δρόμο...

Του κάκων την έκτεθει και κλαίει... Του κάκων τρέχει πίσω της και τη φωνάζει... Πάντοτε φευγάλα κ' άπισστη, ή Σελήνη φεύγει και φαίνεται σάν νά τον περιπαίζει...

Τέλος, φαίνεται σάν ν' άκούη τις βεσσιές του... Η Σελήνη πλησιάζει τον Πιερότο, ο όποιος φάγεται μπρός στα πόδια της κ' άρχίζει με φλογερές εκδηλώσεις νά του μιλάη γιά τον έρωτά του...

Σιγά—σιγά, ξεσφαιρώντας, πίνει τά χέρια της ούρανιας φίλης του γιά ν' έσπώθει σ' αυτά ένα φίλημα...

Μά άμέσως άπαρabiέται, πριτρομος... Η όπτασία ξεσφαιρίστηκε και τίποτε πειά δέν φαίνεται μπροστά του...

Συγχρόνως ο Πιερότος κοιάθει το νυχτερινό κείο νά τον παγώνη δόκιληρο...

Τότε ξαναγύρισε σιγά—σιγά και θλιβερά προς το σπίτι της Κολομίνας, την όποια τόση ώρα είχε ξεχάσει...

Κι ή Σελήνη, κυτάχοντας τον από πέρα, χωρίς καμιά συγκίνηση νά χοροαφίζεται στο γλωσσό πρόσωπό της, χάνεται πίσω από το βάλλο...

Τ' άστρο γλωσιάζουν και σβίνουν σιγά—σιγά στον ορίζοντα... Η ημέρα θαιτοχοαφίζει κ' ή Κολομίνα ξαναπαρουσιάζεται στο παρθέρο της...

Ο Πιερότος, χαροήμενος που ξαναβλέπει την άγαπημένη του, την όποια λίγο έλειψε νά προδώσει με τη Σελήνη, φάγεται μπρός στα πόδια της μετανοημένος, λέγοντάς της πως στο έξηξ δέν θά της φωνή πειά άπιστος...

Την ξεσφαιρίζει νά τον άκολουθήσει, νά την άπαγάγη, άφου ή βάρβαρος κηδεμόνας της δέν έννοει με κανένα τρόπο νά δεχτή νά γίνει γυναίκα του...

Μά εκείνη άρνεύται, κάνοντας τη θιμομένη, — Όχι, του λέει... Άφου με προδώσει, δέν θά γίνει ποτέ δική σου...

Μά άλλα λένε τά χείλη της κ' άλλα λέει ή καρδιά της... Ο Πιερότος σάν τρελλός τότε τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγοιροξυτηνημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει...

Μά, βλέποντας τον Πιερότο, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγοιροξυτηνημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει...

Μά, βλέποντας τον Πιερότο, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγοιροξυτηνημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει...

Μά, βλέποντας τον Πιερότο, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγοιροξυτηνημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει...

Μά, βλέποντας τον Πιερότο, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγοιροξυτηνημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει...

Μά, βλέποντας τον Πιερότο, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγοιροξυτηνημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει...

Μά, βλέποντας τον Πιερότο, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

Όλ' ή γειτονιά άναστατώνεται από τά χτυπήματά του... Ο γέρο Κριστίνος, άγοιροξυτηνημένος, κατεβαίνει κ' άνοίγει...

Μά, βλέποντας τον Πιερότο, του κλείνει κατάμουτρα την πόρτα και τρέχει και χτυπάει την πόρτα της...

σανδρον πετούν φωτιές.
 — Όχι, μουγροίζει άγρια, αυτό δέν θά γίνει ποτέ. Άκούς εκεί νά θέλη νά πάη άντρα της έναν τρελλό Πιερότο!... Έναν νυχτογοραστή... Ένα θεόφταχο τρωβαδούφο.
 — Τόν άγαπά! άνασπανάει ή Κολομίνα.
 — Κι' εγώ σε λατρεύω! άπαντείει ο Πιερότος.
 — Άν δέν γίνει γυναίκα σου, θά πέσω στη λίμνη!...
 — Κι' εγώ θά κρεμαστώ άπ' το πιο ψηλό κλαδί εκείνης εκεί της ιτιάς. Και τό δέντρο θά σπασεί και τά φύλλα του θά θροούν τις κριές φρεγγαρόλουτες νύχτες του Γενάρη και θά φωνάζουν: «—Κατάρα σ' αυτούς που χωρίσαν τις δυό έρωτευμένες καρδιές!...»
 — Ναι, ναι... Κι' ή ψυχή μου, προσθέτα ή Κολομίνα και τά ώραία της μάτια γεμίζουν λιαιτερά δάκρυα, ή ψυχή μου θά πλανάται τις νύχτες στην όλόσπονη εμφάνεια των κοιμημένων νεδών και θά θρηνη και θά ζητιά εκδίκηση... εκδίκηση!...
 Οι δυό έρωτευμένοι ξαναγαλιάζονται και κλαίνε πικρά.
 Ο Κάσσανδρος, που ένδιαφερέται πραγματικάς μόνον γιά τά χριματά της Κολομίνας, βλέποντας τό στενά, ισοχορη, Άρχει νά κρατήση την προδια της. Θά βρη κατόν άλλη γυναίκα.
 Έτσι τά πράγματα κανονίστηκαν... Καθείς θά έχη ό,τι θέλει.
 Ο Πιερότος την καρδιά της Κολομίνας κ' ο Κάσσανδρος τά λεπτά της...
 Και τό άλλο βρόδυ, οι χωροί με τά βιολιά και τά όργανα ξαναγυρίζουν γιά νά παίξουν στο γάμο του Πιερότου και της Κολομίνας...
 Μά εδώ... πέφτει ή αυλαία...

MARIETTE ANDRE

Η ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ
 ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ο Χάρος τους έμάζωσε σε μία καινήμη ορχή και όντας τους έμάζωσε, πίνει τους κοιονάρι :
 — Άρχοντες, πούν' τά γρόσα σας, πίνια και τά σκουτιά σας και σεις, καλές νοικοκυρές, πώχτε τά παιδιά σας ;
 — Τά γρόσα μάς τ' άφράκαμε κ' άλλου τά ξεφαντόνουν, και τά σκουτιά τ' άφράκαμε κ' άλλα κοριά τά λύνουν, και τά παιδιά τ' άφράκαμε κ' άλλου μάς τά μαλώνουν.

 "Ηλε μου, στο βασίλειμα θε νά σοι παραγγείλω, τά λιοβαρέμματα θά οθώ νά σε ξαναοισήσω μίν ειδες μιν ώραία νεύ και μία καλή κοπέλλα.
 — Για πέσ μου τά σημάδια της μίν τύχη και την είδα.
 — Ψηλόλιγη ήταν στο κορμί κ' άσπρονθεοί στα κάλλη, είχε τά μάτια σάν έλιές, τά φρούδια σάν γαϊτάν, είχε τον ήλιο πρόσωπο, τά χείλη της μερτζάν και μέσ' στής Μάνης τά χωριά σάν κεινη δέν είν' άλλη.
 — Έμβραδυς έπέτρνεγα σ' "Αδη τό περιβόλι, εκεί της γράφην τ' όνομα με τους άποθαμένους, μούπε νά είτω στο σπίτι της νά μίν την περιμένουν.

 Ο Χάρος έβουλήθηκε νά φτιάση περιβόλι, τόσκαψε, τό καλλιέργησε νά τό δεντροφυτέγη. Φυτεύει νεύς γιά λεμονιές και νεύς γιά κυταρίσσια φυτεύει τά μικρά παιδιά τρανταφιλίες τρηγύρο, έβαλε και τους γέροντες φράχτη στο περιβόλι.

 Στη μέση της άγορμαλιάς, στην άκρη του πελάγου είνε μεταξές με λεμονιές κ' έχη κωιές με κίτρα.
 Άνάμεσα μέσ' στο μεταξέ είνε και μία βουσούλα κ' έχου οι νεύοι τό μεταρτερο κ' έχου ή νεύς την πλώστρα.
 Έκει θά πās νά βουρωστής κ' εκεί θά πās ν' άλλήξης.

Ο Πιερότος της στέλνει φιλήματα με το χέρι του... Τά μάτια του Κάσ...